

Ik heb zooveel gezondigd op mijn pad....
Misdaden niet, maar kleine nederlagen,
Een eindelooze rij — en grijze dagen,
Waarin mijn armoe alle schoon vergat.

Dat ik mijn leven niet kon groeien doen
Zooals een slanke populier, door ééne
Machtige kracht bewogen, die stuwt henen
Door den gegroefden stam en door het waaiend groen,

Dat 'k ijdel was, begeerig, zwak en moe —
Mijn schaamle hart zal eenmaal daarvoor boeten —
Maar dat 'k in jou mij weer zal vinden moeten:
Dat is wat mij benauwt ten doode toe.

Je kleine vuistjes, bijna zonder wicht,
De wieg uitzwaaiend, rap, zoo vlug als water —
Al hunne daden, als je groot bent later,
Houden meedoogenloos gericht.

O als je volgen moet mijn wankle spoor;
Wanneer mijn halfheid zich in jou gaat wreken;
Mijn slappe lafheid uit jouw mond zal spreken —
Mijn teeder kind, is daar vergeving voor?....
